

Љубавна поезија – Драган Митућ

ДА ЛИ...

да ли те довољно желим
ти жељенија од капи воде на уснама бродоломника
ако не видим јасно у твојој скривеној страни
прикривене нејасне потајне жудње и слутње

да ли довољно танано осећам ударце твојих бутина
нежне као месечина а силније од свих плима
што управљају морима и океанима мушке жеђи
неугасиве
и разбијају танкере пуне вина о стегна и бедра
неутешена
ударцима блудним о чврсте хридине груди
и врхова напрслих брадавица

да ли ти прилазим довољно нежно на прстима росе
да ли знам правилно да те стиснем у угао без излаза
ако би кренула у невреме
да ти неприметно мрсим косе и плетем њима конопце
хтења
да те као твоја воља заувек вежу уз мене

да ли знам да твоје олује украдем у своја једра
њихову моћ преокренем у смех
расуте кристале соли и бола премељем у слатки прах
зачиним њиме сваки наш трен

да ли знам кад нам жеља болује
да те пригрлим блажено довољно близу граница мог
сна
удахнем нешто новог живота
шапнем поново да

ЈЕДНО ТЕ ИСТО

чудили би се ако би ме случајно
гледали кроз прозор свевидни
а ја би чинио једино што знам
једно те исто
волео и писао
чинило би се можда
да гребем по стакленом оклопу заборав
млатарам рукама по згуснутом ваздуху
натопљеном мирисом по теби
и ловим неколико заосталих твојих мува
а ја би чинио једино што знам
једно те исто
волео и писао
писао о теби прстом по ваздуху
и небу изнад нашег кревета
кројио ти хаљиницу из паучине прошлости
кратку а незаборавну
ах да
чудили би се
зашто је около толико књига
и што их тако срдито газим у чизмама очајника
сулудо истискујем лепа слова чаробне речи
одабране стихове и риме најбољих песника

да би саставио бар неки смисао
који се лепо носи и лудо иде
уз твоју силуету по броју и стилу
и препустио те свету
да ти се диви навек
а ја би чинио једино што знам
једно те исто
волео и писао

ДО КРАЈА ТРАЈАЊА

моје су очи препуне твојих боја
насталих из ретких додира
прстића твојих нежности

твоја ватра
је оцрвенела реку мојих хтења
ударци твојих жеља
су поплавели позадину мојих визира
сечива твојих непрестаних одлагања
су посребрела моје власти мудрости
што муком избише из главе
тврдоглаве
и грдно их проредила
натерала да прерано оседе

а тек оне твоје задње беседе
што ми завише све будућности у боју тмине
окаменише све у шкољке сећања
да те ни мишљу не могу дотицати
до краја трајања
до краја трајања

ПРЕТЕШКЕ РЕЧИ

иако касно
преподне
сам још увек без хране
дуго спаваш
а ноћ је пошла без љубљења
без минуте сна
срећом те предобро познајем
знам да си жалосна
зато ниједна реч није била она права
сметала ти је
и трава зелена
моја глад
чак
баш те ноћи
прилично млад месец
и још неколико других ситница
из поткровља умазаног света
где ћемо
ја ти, ти и ја
знам да и мрвице нешто значе
само они
који празним рукама
лутају по безваздушности
истрељени у мутни дан
негде
у страну
са ранцем на леђима
напуњеним тешким речима
записаним у камену